

bil ves njegov obraz podoben marmornemu kipu. Poteze so se začrtale ostro, se napele čez kosti in vsa siva koža je težila navzdol. Ustnice so se mu odprle kakor v silni žeji, oči so se razpele in izbulile — ampak brada mu je ostala živa, močna, lepa, s srebrom prepletena, in ne bom je pozabil vso večnost ne.

Zdravnik je potrkal, slekel rokavice in je molče stopil k ležišču.

„Umira!“ je konstatiral hladno.

Meni se je tedaj zavrtilo v glavi. Dalje se ne spominjam ničesar, kar se je zgodilo z menoj.

Ko sem se zavedel, sem ležal na svoji postelji. Na mizici zraven so stale prazne steklenice zdravil — še od prejšnje bolezni — in prijatelj Rusjan mi je slonel na trdem stolu ob vzglavju.

„Kastor — prvotna bolezen se ti je ponovila,“ je rekel, videč, da ga gledam z vprašajočimi očmi.

„Ali je Staruh že umrl?“ vprašam v polzavesti.

„Bodi miren, čisto miren, Kastor, dragi moj Kastor! Njegova smrt je bila sladka. Naslikal jo bom.“

* * *

Danes sem zdrav. K prejšnjim praznim steklenicam pod pultom se jih je pridružilo še enkrat toliko novih. Isti so naslovi na ovojnih lističih: „Tri žlice na dan.“ „Vsake četrte ure en požirek.“ „Zjutraj in zvečer po eno žličko“ i. t. d. In da je nered v moji sobi še popolnejši, stoji za vratmi velika stara skrinja, napolnjena z zamazanimi rokopisi. Dovolj jih je za deset letnikov kakega časopisa. Kaj bi storil s tem papirjem? Vsebina spisov je neizrečeno bedasta in slog je starinski. Požgal bi najrajši vso šaro, ker mi dela napotje. Toda — ali nisem „proroku“ obljubil, da pričnem izdajati časopis, ki bo prinašal njegova dela? Ako se oglasi za to reč požrtvovalen založnik, mu bom hvaležen.

Pred mano je pot . . .

Zložil G. Koritnik.

Pred mano je pot, vsa praznična, bela,
posuta z rožami majskega vrta,
pod solničnimi žarki v veseljnost uprta
se vije pod mano mladosti vesela.

Kot glas iz življenja še nedospelega
iz blaženih krajev bodočnosti jasne,
tako žari vame pogled, ki ne ugasne,
tako doni vame klic večno veselega . . .

Tako pada čvrsto in krepko po tlaku
korak zadovoljstva in samozavesti,
v samoti sam zase kot kamen na cesti,
ponosen, svoboden kot strela v oblaku!

Sred tihih platan . . .

Zložil G. Koritnik.

Sred tihih platan in vitkih brez
in mesec nad njimi kot kralj nebes —
takó bi zasanjal te krasne kraje,
šumeče gozdove, zaljubljene gaje . . .

Nad njimi bi val trepetal prostosti,
v njih plula bi pesem moči in mladosti
od morske strani do dneva iztočnega,
od solčnega jutra do svoda polnočnega!

